

Stjepan Ivanić: Kako je počeo rat u mome selu

ORUŽJE Ja sam imao dva karabina, jednu lovačku i jednu malokalibarku i dva pištolja. To mi je bilo prvo oružje. A bilo je i kubura. Jedan pokojni iz Topolovca, ja sam mu neke materijale dao, on je radio te puške. Pa je napravio jednu pušku sa skraćenom cijevi, M48. Ali, to sam ja pokupio u Banja Luci jer sam imao ljude koji su mi to davali jer, kao, ja volim staro oružje. Ili Turčić, i danas je živ u Topolovcu, oni su radili te, i na taj način smo se naoružavali

by **Bjelovarac** — 24/12/2022 in **Velike teme**

👍 0 🗨️ 0 💬 0

PIŠE: Željko Brkić

Predsjednik Republike i vrhovni zapovjednik Oružanih snaga Republike Hrvatske Zoran Milanović odlikovao je Redom bana Jelačića ratnog zapovjednika 105. brigade HV-a umirovljenog brigadira Stjepana Ivanića.

„Čast mi je, makar i s velikim zakašnjenjem, dodijeliti vam odlikovanje Republike Hrvatske za ono što ste učinili za našu zemlju, za našu vojsku i za našu slobodu, prije trideset godina. To su događaji koje moramo pamtiti, moramo njegovati i ne smijemo zaboraviti. Jer ako ih zaboravimo – zaboravit ćemo sami sebe, tko smo što smo i odakle dolazimo, a onda nećemo znati ni kamo idemo. Moja duboka zahvala za ono što ste napravili za Hrvatsku“, poručio je predsjednik Milanović uručujući odlikovanje, za iznimno uspješno zapovijedanje postrojbama Oružanih snaga Republike Hrvatske te za osobite vojne zasluge u njihovom ustroju, umirovljenom brigadiru Stjepanu Ivaniću.

Zahvalivši na dodijeljenom odlikovanju, umirovljeni brigadir Ivanić podsjetio je na ratni put 105. brigade HV-a i njenu veliku ulogu u obrani Hrvatske.

S brigadirom smo razgovarali nekoliko puta. Ovim povodom izdvajamo dio kada je govorio o samim počecima, pripremama za rat. Posebna je zanimljivost da su pripreme vodili bivši oficir JNA i bivši ustaški časnik.

BRKIĆ: *Kako ste se pripremali za ono što predstoji?*

IVANIĆ: Dva dana vam kažem, to je u šali kažem, a ima istine, da se ubojica vraća na mjesto zločina. Ja sam se tamo rodio, bio sam emotivno vezan za taj mjesto, a nisam mogao sjediti u gostionici i piti kavu ili konjak pet sati. Ako sam to morao napraviti s društvom, ja sam to napravio za jedno određeno vrijeme i otišao dalje raditi. Ja nisam imao druge mogućnosti nego sam tamo radio kad sam se vratio. Ja sam imao posla, nisam tačke imao. Roditelja nije bilo, oni su umrli, morao sam posuđivati od susjeda tačke, ujutro posuđim, navečer vraćam pa me on pita zašto vraćam. Rekao sam – tvoje tačke moraju u tvojoj kući sjediti, a ja ću ujutro sam doći po njih ponovno. Sad, ja sam posmatrao te događaje, što se događa, pojedince, izjave. U gostioni puno čujete, u gostioni se čuje svašta, i što je dobro i što je loše, i što je istina i što je laž.

BRKIĆ: *S kim ste onda dijelili te svoje stavove?*

IVANIĆ: Nisam ja jedini od Boga dan koji je shvaćao da se neke stvari kreću, postojao je neki strah. Ljudi su, obični ljudi, radni, oni koji žive od svoga rada, primjećivali da se nešto događa što nije dobro. Onda on traži su govornika s kojim će to raspravljati, a mora tome vjerovati. A ja sam bio taj, mnogi ljudi su mene pitali, ja sam im objasnio. Ali ja sam sad o njima stekao mišljenje dobro. Znači, oni su istomišljenici moji na neki način. I tu su mi bili ljudi kojima sam prvo počeo nešto raditi. A zašto sam počeo. 89.-90. godina. Ne pripremamo se za rat, on je neizbježan, već i vrapci na krovu su svirali da je to tako. To pokazuje i zaustavljanje ona dva aviona, helikoptera u Knin, vraća ih JNA nazad. I tako, mnogim postupcima su oni pokazali da su na brušeni i spremni za rat i da očekuju da će taj rat dobiti jer imaju snagu, naoružanje, organizaciju, a mi nemamo ništa, međutim tu su se grdno prevarili. Tu su platili iznenađenje, a iznenađenje vam je u ratu najgore. Sa iznenađenjem napravite čudo, a o tome ćemo malo kasnije.

BRKIĆ: *Među ljudima s kojima ste se družili bio je i jedan ustaški časnik?*

IVANIĆ: Da, on je bio od Petrovca, dolje iz Bosne. Morao se odseliti odande, posebno poslije rata. Promijenio je godinu rođenja da bi ispalo da nije morao biti, da spasi glavu. Bio je stručan, ja sam se puno puta njime sretao, pričao. Bilo mi je drago, možda je on trebao biti voditelj te grupe a ne ja. Ali, zbog tih ljudi domaćih koji su meni više vjerovali, imali povjerenja, bilo je i mlađih ljudi, to sam bio ja. A bilo bi sasvim OK da on bude voditelj grupe, a ja njegov pomoćnik i zamjenik, a bilo je obratno.

BRKIĆ: *Koliko ljudi ste okupili tako?*

IVANIĆ: Između 80 i 100. Ali, mi smo to organizirali polu-vojnički sistem. Imali smo u Domankušu jedno odjeljenje, u Topolovcu dva-tri, U Jakopovcu jedno dva, u Križu... Onaj kraj smo mi pokrili i imali smo tajno pozivanje. Skrivali smo to, nikada nisu dvojica dolazila u kljet već je dolazio jedan pa za pet-deset minuta drugi. Tako da nismo upadali u oči. I tu smo dogovarali način rada i informacije sam ja dobivao, određene, koje su bile interesantne. Kasnije je ta grupa bila u sastavu 105. brigade. I to su bili ljudi od mog povjerenja, koji su provjereni, kojima sam vjerovao. Ja sam tome puno pridavao, moji suradnici me ne smiju lagati, moraju reći ono što je, makar i grdo, jer ja ne mogu donijeti pravu odluku ako ne znam sve činjenice.

BRKIĆ: *Jeste imali oružje onda?*

IVANIĆ: Pa imali smo. Ja sam imao dva karabina, jednu lovačku i jednu malokalibarku i dva pištolja. To mi je bilo prvo oružje. A bilo je i kubura. Jedan pokojni iz Topolovca, ja sam mu neke materijale dao, on je radio te puške. Pa je napravio jednu pušku sa skraćenom cijevi, M48. Ali, to sam ja pokupio u Banja Luci jer sam imao ljude koji su mi to davali jer, kao, ja volim staro oružje. Ili Turčić, i danas je živ u Topolovcu, oni su radili te, i na taj način smo se naoružavali. Lovačko oružje, bilo je lovaca, konkretno, Franko Livica, on je cijelu jednu noć pratio jednog čovjeka jer je ovaj došao kupiti pet kila kruha jer, što će ti pet kila kruha, on je samo sa ženom bio. I on je pratio gdje će završiti tih pet kila kruha. Međutim, on je bio sasvim lojalan, OK, ali je imao sutra kombajniranje, zato je kupio kruh. Ali, mi nismo znali što on priprema. Ali, smo sumnjali da ne bi otišao u šumu, da hrani dođoše. Nije ih bilo, hvala Bogu, ali mi smo polazili od najteže varijante.

Tekst je objavljen u okviru Programa poticanja izvrsnosti Agencije za elektroničke medije

Podijeli s prijateljima!

Related Posts

OTKOS-10: Ljudi su prodavali krave i stoku da bi kupovali oružje

BY **BJELOVARAC** © 23/12/2022

PIŠE: Željko Brkić Moj je otac bio predsjednik mjesnog odbora HDZ-a Mali Zdenci. Ja sam bio član, samo u to...

Tomšić: Iz Beograda su im obećali avijaciju... avijacija nije stigla

BY **BJELOVARAC** © 22/12/2022

PIŠE: Željko Brkić Kao oficir JNA u ožujku 1991. došao sam u Bjelovar, primio sam dužnost, gdje je bilo određeno...